

Liz Kessler

Çeviren: Can Öz

Resimleyen: Sarah Gibb

EMİLY MELTEMGİL - 1

DENİZKIZI EMİLY'NİN SIRRI

HEYECANLI KİTAPLAR
Fantastik

Liz Kessler

Çeviren: Can Öz

Resimleyen: Sarah Gibb

EMILY MELTEMGİL 1

DENİZKIZI EMİLY'NİN SIRRI

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2004

4. Basım: 1000 adet, Eylül 2012

ISBN 978-975-07-0402-4

The Tail of Emily Windsnap, Liz Kessler

© Liz Kessler, 2003

© Sarah Gibb, 2003

Bu kitabın telif hakları yazar olarak Liz Kessler'e ve ilüstratör olarak Sarah Gibb'e aittir.

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd.Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları

Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

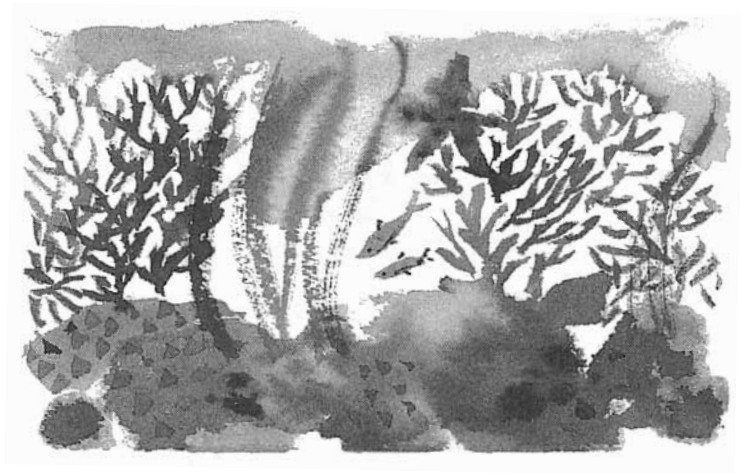

Liz Kessler

İngiltere’de, Cheshire’ın ıssız bir köşesinde, ufak bir teknede yaşamaktadır. Çalışmalarını evinde, tepeler, geniş bir gökyüzü ve koyunlardan oluşan manzarasının karşısında yapar. Çok erken yaşta bir şeyler yazmaya başlamıştır. Daha dokuz yaşında kendince bir şiir kitabı hazırlamış ve bir gün yazar olmak istediğini fark etmiştir. Uzun süreler gazetecilik ve öğretmenlik yapmış olan Kessler, hayatı boyunca çok farklı işlerde kısa kısa çalışmıştır. En keyif aldığı işinin büyüklere yazma dersleri vermek olduğunu anlatır. Şu sıralar yazarlığın yanı sıra çocuk kitabı yazarlarına danışmanlık yapmakta, çocuklara yazma dersleri vermektedir. Yürümeyi, gezmeyi, dans etmeyi, tenis oynamayı, rüzgâr sörfü yapmayı, hepsinin ötesinde de yazmayı sever.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

EMİLY MELTEMGİL VE DENİZCANAVARI, EMİLY MELTEMGİL VE SİSLİ KALE,
EMİLY MELTEMGİL VE SİRENİN SIRRI

Frankie, Lucy, Emily ve Babam İçin

*Gelin çocuklarım, uzaklara gidelim
İnelim, uzaklaşalım buralardan
Kardeşlerim rıhtımdan bize sesleniyorlar
Kıyılara deli rüzgârlar vuruyor
Tuz yüklü dalgalar çırpınıyor denizlerde
Vahşi beyaz yeleler, dört dönüyorlar
Coşkuyla, sevinçle karışalım köpüklere
Sevgili yavrularım, hadi gidelim,
Uzaklara, yol göründü nasılsa.*

MATTHEW ARNOLD
Terk Edilmiş Denizadamı'ndan

Birinci Bölüm

Sır tutabilir misiniz?

Herkesin sırları vardır, biliyorum; ama benimki biraz değişik, biraz garip. Zaman zaman kâbuslar görüyorum: Sözde bir hayvanat bahçesinde ya da bir laboratuvarda kafese kilitliyorlarmış beni.

Her şey ortaokuldaki yüzme dersleriyle başladı. Yeni okulumda ilk çarşamba günü, öğleden sonra verilecek yüzme dersini sabırsızlıkla bekliyordum. Annem yüzmekten nefret eder, ne zaman yüzme öğrenmekten söz açsam konuyu değiştirirdi.

“Ama biz bir teknede yaşıyoruz,” derdim ben de ona. “Dört bir yanımız denizlerle çevrili!”

“Beni suya sokamazsın,” diye karşılık verirdi annem. “Şu kirliliğe bak. Günöbirlik tekneler geldiğinde ortalığı ne hale getirdiklerini sen de görüyorsun. Sen bırak benimle tartışmayı da şu sebzeleri ayıklamama yardım et.”

Annem işi öylesine sıkı tuttu ki, ilkokuldayken bir kez olsun ayağımı denize sokamadım. “Sağlıksız”mış! “O pis gövdeleriyle herkes aynı suya giriyor,” derdi ürpererek. “Sağ olsunlar, ama bizim o su da işimiz yok!”

Ve nokta. Artık onunla tartışmanın anlamı yoktu. Sonunda, geçen yaz güçbela onu kandırabilmeyi başardım: “Off, peki ne yaparsan yap. Yeter ki beni de peşinden sürüklemeye çalışma.”

Daha önce hiç suya girmemiştim. Hatta küveti doldurup keyifli bir banyo bile yapmamıştım. Pis değilimdir tabii; her akşam duşumu alırım. Ama küvetimiz yok. Bu yüzden adam gibi suya batıp çıkmışlığım olmadı; taa ki ortaokula başladığım yılın ilk çarşambaşı, öğleden sonraya kadar.

Annem, mayomu, havlumu koymam için yeni bir çanta aldı. Çantanın üstünde bir kadın yüzücünün

kulaç atarken resmi vardı. Resme baktım, kendimi bir yarışçı mayosu, yüzücü gözlüğüyle olimpiyatlarda şampiyonluğa yüzerken hayal ettim. Tabii her şey umduğum gibi gitmedi.

Bahçede yeni toplanmıştık ki kırmızı tişörtlü, beyaz şortlu, eli düdüklü bir adam gelip soyunma odalarına gitmemizi emretti.

Odanın bir köşesinde çabucak mayomu giydim. Kimsenin sıskaloz bedenimi görmesini istemiyordum. Kürdan gibi bacaklarım *Denizlerin Ustası*'na inip binerken oluşan sıyrıklarla, kabuk tutmuş yaralarla doluydu. "*Denizlerin Ustası*" tekmemizin adı. Çürümeye yüz tutmuş halatları, dökülen boyasıyla ufak tefek bir yelkenli için oldukça görkemli bir isim bu aslında. Her neyse. Biz ona kısaca "*Usta*" diyoruz.

Juli Baklagil, giysilerini dolabına tıkkarken gülümseyerek, "Mayonu çok beğendim," dedi bana. "Düz beyazın üzerine bu siyah çizgi çok iyi gitmiş."

"Senin de şapkan güzel," deyip gülümsedim.

O arada Juli, saçlarını ufacak, pembe bonesine tikiştirmeye çalışıyordu. Ben de kendi atkuyruğunu boneme sokuşturdum. Genelde saçlarımı açık bırakırım, ama o gün annemle atkuyruğu yapmıştık. Daha önceleri hep kısa kestiğim açık kestane saçlarımı bir süredir uzatıyordum. Artık neredeyse omuzlarıma değiyorlardı.

Sınıfta bazen Juli ile birlikte otururduk. Aramız iyiydi, en iyi arkadaşım sayılmazdı; daha önceleri en iyi ar-

kadaşım Sharon Matterson'du, ama o başka bir okula gitmişti. Ben de artık Işıklıkıyı Ortaokulu'na gidiyordum. O aralar sıkı fıkı olmak isteyebileceğim tek kişi Juli idi. O da Mendi Kapkoş'un en iyi arkadaşı olmak istiyordu galiba. Teneffüslerde birlikte geziyorlardı.

Bunu pek umursamıyordum. Ama insan sınıfın ya da kantinin yolunu bulamayınca, "Keşke biri olsa da birlikte kaybolsak," diye düşünmeden edemiyor.

Işıklıkıyı Ortaokulu, ilkokulumdan on kat daha büyüktü. Milyonlarca öğrencisi olan dev bir labirent; üstelik görünüşe bakılırsa, herkes nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Mendi Kapkoş, tam aramızda durdu. Sırtını bana dönüp, "Geliyor musun Juli?" dedi.

Sonra bana omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atıp Juli'nin kulağına bir şeyler fısıldayarak bir kahkaha patlattı. Juli yanımdan geçip giderken kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı bile.

Mendi de benim gibi rıhtımda yaşıyor. Annesiyle babasının bir atari salonu var. Kendileri de salonun üst katında oturuyorlar. Biz eskiden Mendi ile iyi arkadaştık. Arkadaşlığımız, dilimi tutamayıp Mendi'nin atari oyunlarını nasıl bedavaya oynayabileceğimi bana anlattığını anneme söylediğim güne kadar sürdü. Aslında Mendi'nin başını derde sokmak gibi bir niyetim yoktu. Özetle, artık oyun salonunun iyi müşterilerinden biri değilim. Doğrusunu isterseniz o günden beri bir daha konuşmadık.

Bütün bunların üstüne, şimdi de aynı sınıfa düşmüşük. Harika! Dev gibi bir okula başlamak yetmezmiş gibi.

Yüzme dersine yalnız başıma hazırlandım.

“Dinleyin bakalım 7-C sınıfı,” dedi eli düdüklü adam. Ona Bob diyecekmişiz. “Aranızda tek başına yüzecek kadar kendine güvenen var mı?”

“Ee, herhalde, bebek miyiz biz,” dedi Mendi, küçümseyen bir sesle.

Bob hemen ona döndü.

“Hadi bakalım. Açılışı yap da görelim marifetlerini,” dedi.

Mendi havuza doğru ilerledi, yumruk yaptığı elinin başparmağını emerek ağlamaklı bir sesle, “N’oolur, bakın bana; ben zavallı bir bebeğim. Yüzmeyi bile bilmiyorum,” dedi.

Kendini yanlamasına suya bıraktı. Su yüzüne çıktığında başparmağı hâlâ ağzındaydı.

Köpekleme yüzerek havuzun öbür başına vardığında sınıfın yarısı kahkahadan kırılıyordu. Pancar gibi kızaran Bob ise hiç de mutlu görünmüyordu.

“Aman ne komik! Çabuk çık sudan dışarı! Derhal!” diye gürledi.

Mendi, sırtarak havuzun kenarına tırmandı. Ka-

labalığın önünde tiyatro oyuncusu gibi eğilerek güzel bir kapanış selamı da verdi.

Bob, "Terbiyesiz!" diye bağırdı ve ona bir havlu uzattı. "Şimdi kenarda oturup güzel güzel izle bakalım..."

"Ne?" Mendi artık sırtıtmıyordu. "Ama bu haksızlık! Ben ne yaptım ki?"

Bob ona sırtını döndü. Hiçbir şey olmamış gibi, "Baştan başlayalım," dedi. "Hanginiz adam gibi yüzecek kadar kendine güveniyor?"

Sınıfın dörtte üçü parmak kaldırdı. Ben de havuza girmeyi çok istiyordum, ama parmak kaldıracak cesaretim yoktu. Hele Bob bu kadar sinirliyken.

"Peki öyleyse," diye isteyenlere izin verdi Bob. "Suya girebilirsiniz, ama sadece sığ yerinden. Derinlere gitmeyin." Ardından, havuz başında titreyen öğrencilere sırtını dönüp, "Hadi bakalım," dedi.

Bob yüzünü çevirir çevirmez kendime hâkim olmayıp havuzun sığ ucuna doğru ilerleyen öğrencilerin arasına karıştım. Bunu yapmamalıydım, çünkü o güne kadar hiç yüzmemiştim, ama nedense bunu becereceğimi seziyordum. Üstelik havuzun suyu da çok güzel görünüyordu, çarşaf gibi dümdüzdü. Sanki biri içine atlayıp onu dalgalarla canlandırırsın diye soluğunu tutmuş bekliyordu.

Suya iyice gömülmek için önce havuzun beş basamağını tek tek inmeniz gerekiyordu. Telaşla ilk basamağa ayağımı attım, ılık su tabanlarımı gıdıkladı.

Bir adım daha atınca su dizlerimi sardı. İki adım daha ve suya gömülüverdim. Kollarımı iki yana açıp diibe doğru dalışa geçtim. Soluğumu tutup derine süzülürken suyun sessizliği bana büyük bir huzur vermeye başlamıştı. Sanki beni çağırıyor, tatlı sakinliğiyle beni içine çekiyordu.

Başımı sudan çıkardığımda, "Bu iş böyle yapılır işte," diyordu Bob. Bana bakarak, "Çok yeteneklisin," dedi.

Gözlerini kısmış, ağızlarını bir karış açmış beni seyreden öbür öğrencilere dönerek, "Dönem sonunda hepimizin Emily kadar iyi olmanızı istiyorum," dedi.

Mendi'nin gözleri ateş saçıyordu.

Ve sonra, olan oldu. Balık gibi suyun üzerinde kayarak ilerlerken bir anda bacaklarım tutuldu. Sanki biri onları birbirine yapıştırmış, bileklerimi birbirine düğümlemişti. Çırpınarak havuzun kenarına varmaya çalışırken gülümsemeye çalışıyordum, ama bacaklarım birer kaya parçası kesilmişti. Dizlerimi, ayaklarımı, topuklarımı hissetmiyordum. Neler oluyordu?

Suyun dibini boylamak üzereyken bir çığlık attım. Bob, şortu ve tişörtüyle suya atlayıp hızla yanıma yüzdü.

"Bacaklarımı hissedemiyorum!"

Çenemi avuç içiyle kavrayıp tek koluyla sırtüstü yüzerek beni çekmeye başladı. Arkasına bakarak havuz kenarına doğru ilerlerken, "Takma kafana," dedi. "Basit bir kramp; herkesin başına gelebilir."

Havuzun kenarına ulaşınca, Bob en tepedeki basamağa oturmama yardımcı oldu. Yarı gövdem sudan çıkınca o tuhaf duygu kaybolmaya başladı.

“Şu bacaklara bir bakalım.” Bob beni havuzun kenarına taşıdı. “Sol ayağını kaldırabiliyor musun?” Kaldırdım.

“Peki ya sağ?”

Onu da kaldırdım.

“Canın yanıyor mu peki?”

“Artık acımıyor,” dedim.

“Ufak bir kramptan başka bir şey değil demek ki. İstersen git kenarda biraz dinlen. Kendini hazır hissettiğinde tekrar suya girersin.”

Başım la tamam dedim ona, sonra arkadaşlarımın arasına karıştım.

Onların görmediği, anlayamadığı bir şey hissetmişim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da o havuza beni bir daha hayatta sokamayacaklarıydı.

Uzun süre kenarda oturdum. Öbür öğrenciler teker teker havuza girip ortalığa su sıçratmaya başladılar. Mendi de aralarında ydı. Ama ben aynı şeyin tekrarlanmasından korktuğum için onlara pek yaklaşmıyordum. Eve giderken bile iskeleden suya düşerim diye ödüm kopuyordu.

Bizim orada rıhtımın kenarında sıra sıra iskeleler vardır. Bizimkinin önünde üç tekne daha durur. Beyaz, lüks bir sürat motoruyla iki büyükçe yat. Ama hiçbirinde bizimki gibi insanlar yaşamıyor.

İskeleden tekneye geçerken, eski bir tahta parçasını köprü niyetine kullanıyoruz. Ben küçükken annem beni omzuna bindirip tekneye öyle götürürdü, ama artık kendi başıma geçebiliyorum. Ama bu kez cesaret edemedim, tekneye binmek için annemden yardım istedim.

“Buradan geçemiyorum,” derken o da teknenin kıçında görünmüştü. Üzerinde saten bir sabahlık vardı, saçlarını da bir havluyla sarmıştı.

“Okuma grubuma gitmeye hazırlanıyorum,” dedi.

İskelenin üzerinde donup kalmıştım. Çevremdeki gemiler bir direkler ve yelkenler kalabalığının arasında seçilmez olmuştu. Gözlerimi Usta'ya diktim. Yelkenleri inikti. Ana yelken direği olanca görkemiyle yükseliyor, güvertenin ıslak tahtaları parlıyordu. Teknenin yan yüzündeki, kenarları ince metal kaplı deliklerden birine gözümü dikmiştim ki her şey iyice bulanıklaştı.

“Korkuyorum.”

Sonunda annem sabahlığının belini sıkıca bağlayıp sıksa kollarını bana doğru uzattı.

“Gel canım.” Gemiye geçince bana sıkı sıkı sarıldı, eliyle saçlarımı karıştırarak, “Şapşal,” dedi, sonra hazırlıklarını bitirmek üzere içeri girdi.

Annem her zaman kendine gidecek bir grup bulur. Geçen yıl aerobik grubu vardı, bu yıl da okuma grubu var.

Annem, sahil yolunda elden düşme kitap satan bir yerde çalışıyor. Grubuyla da orada buluşuyor. Doğrusunu isterseniz, keyfi yerinde. Şu sıralar, meyveli, dondurmali koyu içecekler, içinde çikolata parçacıkları olan kızarmış kekler yapan bir de kafe açtılar. Anladığım kadarıyla bu okuma grubu dediği şey aslında arkadaşlarıyla buluşup dedikodu yapmak için son bulduğu bahane; neyse; bu sayede hiç olmazsa peşimi bırakıyor.

Ara sıra, benim gibi rıhtımda yaşayan ve el falı bakan Falcı Millie de bize oturmaya gelir. Millie iyidir. Bazen üzerimde reiki ya da shiatsu çalışır. Bir keresinde tarot kartlarını yanında getirmişti. Okulda çok başarılı olacağımı, herkesin bana övgüler yağdıracağını söylemişti. Ertesi gün dilbilgisi sınavında sonuncu oldum, üstelik üç gün boyunca öğle teneffüslerinde dışarı çıkmama cezası aldım. Millie böyledir işte.

Neyse ki akşam televizyonda iki güzel dizi vardı da Millie ile pek uğraşmayacaktım. Böylesi iyiydi, çünkü yalnız kalmak istiyordum. Ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. İlk olarak, havuzda başıma neler geldiğini anlamam gerekiyordu. İkincisi, aynı şey tekrarlanmadan yüzme derslerini bırakmanın bir yolunu bulmalıydım.

Teknenin ön tarafında bir aşağı bir yukarı yürürken, bitişik kamarada şarkı söyleyen annemi duyabiliyordum. CD-çalardan daha yüksek çıkıyordu sesi:

“Beni seviyosaaaaan, benle kalsaaaaan.”

Dışarı çıkmaya hazırlanırken hep şarkı söyler. Bundan pek rahatsız olmam, dans etmeye kalkışmadığı sürece. Neyse ki henüz öyle bir sorun yoktu.

Daha önce ona yüzmeyi bırakmaktan söz açtığımdaya sinirlenmişti.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” derken hiç de şaka yapar gibi görünmüyordu. “Yüzme dersi almak için o kadar tepindikten sonra, bırakmayı aklından bile geçiremezsin.”

Adımlarımı sıklaştırarak girişteki ufak, şömineye benzetilmeye çalışılmış ateşe doğru yürüdüm. Bu köşeye salon diyoruz. Genelde böyle hızlı hızlı yürürken aklıma bir sürü fikir gelir. Ama o akşam hiç de öyle olmuyordu. Hızımı kesmeden üzerinde turuncu bir battaniye olan oymalı, eski kanepeli de geçtim. Bir adım, bir daha, sağa, sola, ileri, geri, düşün, düşün... olmuyordu!

“Ne söyleyeceksen çabuk söyle tatlım, birazdan çıkmalıyım,” diye seslenirken, annem müziğin temposuna uyum sağlamıştı.

Mutfağa yöneldim. Mutfak dediğim de bir lavabo-

dan, bir ızgaradan ve ufak bir buzdolabından oluşan bir odacık. Izgaranın üzerinde de her zamanki gibi kartonlar, boş şişeler yığılıydı. Mutfak dediğimiz oda, teknenin ortasındaki ana kapıyla kamaralara inen basamaklarının arasında. Bu basamaklarda dikkatli olmak gerekiyor, çünkü en alttaki basamak biraz çürük. Ben genelde merdivenden atlarım.

Mutfağı geçip kamaralara açılan koridora yöneldim.

“Nasıl görünüyorum?”

Annem koridorun ucunda belirmişti. Altına yeni kotunu geçirmiş, üzerine de parlak harflerle *Fıstık* yazan beyaz bir tişört giymişti. Bu beni rahatsız etmezdi aslında; aynı tişörtten bende de vardı, ama ona daha çok yakışmıştı.

“Müthiş!..”

Tanıdık bir çıtırtı sözümü kesti. Dönüp baktığımızda, kuşkuyla çevresine bakınarak bize yaklaşan Bay Beeston’u gördük.

“Ben geldim!” diye seslendi.

Bay Beeston deniz fenerinin bekçisidir. Bize sık sık uğrar. Onda beni rahatsız eden bir şeyler var. Konuşurken yüzünüze yan yan bakar. Üstelik iki gözü ayrı renkte: biri yeşil, biri mavi. Annem onun fenerde bütün gün denizi izlediğini, insanlarla yalnızca telsizle bağlantı kurduğunu, çok yalnız biri olduğunu söyler. Bay Beeston’a sıcak davranmalıymışız.

“Aa, Bay Beeston; tam da çıkmak üzereydim. Mil-

lie gelir gelmez okuma grubuna gideceğim. İki dakika bekleyin de birlikte yürüyelim.”

Bay Beeston paldır küldür iç bölmeye daldığında, annem çoktan ceketini almak üzere odasına gitmişti.

Bana yan yan bakarak, “Nasilız bugün?” dedi.

Dudakları da, kravatı gibi buruştu. Gömleğin- de bir düğme, ağzında da bir diş eksikti. Ürperdim. Keşke annem beni onunla yalnız bırakmasaydı.

“İyiyim, sağ olun.”

Gözlerini kıstı, daha dikkatli bakarak, “Güzel... güzel,” dedi.

Neyse ki Millie az sonra geldi. Annemle Bay Beeston da çıktılar.

Gitmeden, annem, “Geç kalmayacağım tatlım,” diyip yanağını öptü, sonra da başparmağıyla öptüğü yeri sildi. “Dolapta tatlı var. Keyfinize bakın.”

“Merhaba Millie.”

Millie gözlerime dik dik baktı. Bunu hep yapar.

“Gerginsin, kafan yine bir şeylere bozuk.”

İlk kez doğru bir tahminde bulunuyordu.

“Gözlerinden okunuyor,” diye ekledi.

Montunun başlığını itti. Ocağa çay için su koydu.

Annemle Bay Beeston rıhtımda yürürlerken onlara el salladım. Bay Beeston biraz ileriden deniz fenerine giden sahil yoluna saptı. Sokak lambaları yanıyordu, gezinti yolu aydınlıktı; turuncu-pembe gökyüzünün altında solgun sarı benekler uzanıyordu. Annem kitabevine giden yola saptı.

İkisi de gözden kaybolunca gidip kanepeye, Millie'nin yanına oturdum. Tabaklarımızı dizimize koyup tatlılarımızı yerken, televizyonda hava durumunu sunan adam sözcükleri birbirine karıştırıp sersemlikler yapınca ikimiz de çok güldük; ama beklediği dizi başlayınca Millie hemen ciddileşip beni susturdu.

Bir saatim vardı.

Boş tatlı tabaklarını topladım, bir kalem kaptım, annemin kamara çekmecesindeki mor, lüks mektup kâğıtlarından bir tane yürüttüm, kabinime kapanıp şunları yazdım:

*Sevgili Bayan Partington,
Sizden Emily'yi yüzme derslerinden çıkarmanızı rica ediyorum.*

Doktoru, Emily'nin suya alerjisi olduğunu, suya bir daha asla ve asla yaklaşmaması gerektiğini söyledi.

Saygılarımla.

Mary Penelope Meltemgil

Annem eve geldiğinde uyuyor numarası yaptım. Parmak uçlarında odama girdi, beni öptü, alnımdaki saçları düzeltti. Keşke oynamasaydı saçlarımla. Kâkülümün arkaya itilmesinden nefret ederim; onu eski haline getirmek için annem odamdan çıkana kadar beklemek zorunda kaldım.

Saatlerce gözüme uyku girmedi. Kamaramın tavanında fosforlu çıkartmalar var: bir düzine yıldız, bir tane de hilal. Onlara bakarak olanlar hakkında düşünmeye çalıştım. Düşünmek istediğim tek şey suyun ipeksi yumuşaklığıydı. O tuhaf sessizliğin, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi beni çektiğini hâlâ hissediyordum. Ama bu düşünceden her uzaklaştığımda Mendi'nin dik dik bakışları geliyordu aklıma. Birkaç kere az daha uyuyakalıyordum. Ne var ki gözüm kapanır kapanmaz sıkıntılı bir düşün içinde buluyordum kendimi: Dev bir havuzun içindeymişim, tüm sınıf havuzun çevresinde, beni göstererek hep bir ağızdan tempo tutuyormuş:

“Caadı! Caadı!..”

Bir daha asla suya giremezdim, bunu biliyordum; ama sorular kafamı rahat bırakmıyordu. Ne olmuştu bana? Bir daha tekrarlanır mıydı?

Her ne kadar o felaketi tekrar yaşama düşüncesi beni çok korkutsa da, kafamdaki soruların yanıtlarını bulana kadar rahat edemeyeceğimi biliyordum. Daha da önemlisi, sudaki bir şey beni kendine çekiyordu. Seçim şansım yoktu sanki. Bu sırrı çözmek zorundaydım; ne kadar korkutucu olursa olsun.

Annemin sakın horultularını duymaya başladığımda, olaya bir çözüm getirmeye karar vermiştim.

Yatağımdan sıyrıldım. Sessizce mayomu giydim. Hâlâ nemliydi. Ürperdim. Ceketimi sırtıma geçirdim. Parmak uçlarıma basa basa teknenin arka güvertesi-

ne gittim. Çevreye bir göz attım. Rıhtım boşalmıştı. Yol boyunca evler, mağazalar karanlıkta gölgeler gibiydiler. Rıhtım, bir sahneye benzemişti.

Koca dolunayın sudaki yansıması kıydan ufka uzanıyordu. Tekneyle iskeleyi birleştiren tahta parçasını görünce midem bulandı. *Ha gayret, iki adımda karşıdasın.*

Dişlerimi, yumruklarımı sıkıp yavaşça öbür tarafa geçtim.

Rıhtımın ucundaki iskeleye yürüdüm. İskeleye bağlanmış bir halat merdiven, suyun karanlığına sarıyordu. Deniz soğuk soğuk parladı. Ürperdim, titredim. Bunu niye yapıyordum?

Saçlarımı parmaklarıma doladım. Düşünürken hep böyle yaparım –volta atmak içimden gelmiyorsa tabii. Sonra tüm soruları, kuşkuluları –Mendi'nin alaycı bakışını da– kafamdan sildim. Gerekeni yapıp doğruyu öğrenmeliydim.

Ceketimi çıkardım. Soluğumu tutarak halat merdivene ayağımı uzattım. Bomboş rıhtıma son bir kez baktım. Karanlığa yavaş yavaş yaklaşırken tekne direklerinin tıkırtılarını duyuyordum.

Dalgalar çekilmiş olduğundan merdiven denize değmiyordu. *Ya şimdi ya hiçbir zaman.*

Daha fazla düşünmeden, parmaklarımla burnumu tıkadığım gibi attım kendimi denize.

Suya dalmamla bir su kütesinin yukarı yükselmesi bir oldu. Başım denizden çıkar çıkmaz derin bir soluk aldım. Tek hissettiğim, buz gibi suyd.

Neden orada olduğumu anımsayınca suyu tekmelemeye, deli gibi ayaklarımı çırpmaya başladım. Soğuşun etkisi yavaşça kayboldu, yerini hafif dalgaların sakinliği aldı. Dudaklarım tuz içinde, saçlarım dağılmış, kendi evimde gibi suda rahatça dolaşmaya başladım.

Sonra birden olan oldu. Korku içinde, hızla rıhtıma doğru yüzdüm. *Hayır!* Böyle olmasını istemiyordum. Kararımı değiştirmiştım.

Uzandım, ama halat merdivene yetişemedim. *Ben ne yapmıştım?* Bacaklarım tekrar bir araya geliyor, taş kesiliyordu. *“Ufak bir kramp, evet, sadece ufak bir kramp,”* derken artık yok olmuş olan bacaklarıma bakmaya cesaret edemiyordum.

Birden her şey değişti. Rahatladım. Kendimi bıraktım. Halata tutunmaya çalışmıyordum artık.

Olan olmuştu. Bacaklarım bir araya gelmişti. *Harika!* Bu kez tümünden kaybolmuşlardı.

Kaygılarımdan kurtulduğum anda, başımın suya batıp çıkması, kollarımın çırpınması kesildi. Bir uçak, bir şahin, bir yunustum artık. Çok keyifli bir şeydi bu.

İşte bu kadar. Belki de durumu tahmin etmişsinizdir. Olsun. Önemi olan tek şey bunu kimseye söylememiz.

Ben bir denizkızıydım.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Liz Kessler

EMİLY MELTEMGİL - 1

DENİZKIZI EMİLY'NİN SIRRI

Peri masallarındaki deniz kızları
gerçekten var; ama kimseye söylemeyin!

Havuzdan korkan, üstelik yüzme bile bilmeyen minik Emily, annesiyle bir teknede yaşıyor. Babasını ise hiç tanımamış. Bir gün, okuldaki yüzme dersinde kendisiyle ilgili garip bir şey keşfediyor: Emily suya girdiğinde bacakları balık kuyruğuna dönüşüyor! Artık onun diğer arkadaşlarından daha sıradışı bir hayatı var; çünkü o bir deniz kızı. Bakalım kahramanımız denizaltı dünyasında neler keşfedecek?

ISBN 978-975-07-0402-4

9 789750 704024